

گزارش افزایش میزان ابتلا به درماتیت انگشتی همزمان با استفاده نادرست از نازل های آب پاش جهت مقابله با استرس گرما

سروش محیط مافی^۱ و علیرضا شقایق^۱

(۱) گروه علوم درمانگاهی، دانشکده دامپزشکی دانشگاه آزاد اسلامی واحد کرج، کرج- ایران

در تابستان ۱۳۸۴ شیوع بسیار بالای بیماری درماتیت انگشتی در یکی از گاوداریهای صنعتی ورامین مشاهده شد. با توجه به آب و هوای گرم و خشک منطقه ورامین، این شیوع عادی تلقی نشد و وضعیت گله از نظر عوامل مستعد کننده بررسی گردید. بررسی وضعیت جایگاه حاکی از افزایش شدید رطوبت بستر بود و آمار بیماریهای اندامهای حرکتی گله رشد میزان ابتلا به درماتیت انگشتی از ۶/۷٪ به ۵۱/۳٪ طی دو ماه گذشته را نشان می داد. در معاینات بالینی علاوه بر مشاهده بیماری درماتیت انگشتی بصورت غالب، مواردی از درماتیت بین انگشتی، نکروباسیلوز و ساییدگی پاشنه نیز جلب توجه می کرد. بررسی های انجام شده در مدیریت گله تغییرات شاخصی نظیر افزایش تعداد گله و تراکم در بهار بند ها و یا تغییرات قابل توجه در جیره غذایی را نشان نمی داد و تنها تغییر مشخص استفاده از نازل های آبپاش جهت مقابله با استرس گرما بود. در بررسی وضعیت بکارگیری نازل ها نقایصی نظیر بالا بودن تعداد نازل ها و کم بودن فاصله آنها از یکدیگر، تند بودن زاویه پاشش نسبت به سطح زمین، وجود تعدادی از نازل های معیوب و تبدیل سیستم مه پاش آنها به سیستم فواره ای، عدم استفاده از نازل های ضد قطره، کوتاه بودن فواصل قطع و وصل پمپ و بالا بودن فشار آن و استفاده از آبپاشها در ساعات اولیه و انتهایی روز مشاهده گردید که با تصحیح آنها و اعمال روشهای درمانی گروهی و انفرادی، شیوع بیماری کنترل گردید. این گزارش نه تنها نشان میدهد که استفاده نامناسب از نازل های آبپاش به عنوان مقابله با استرس گرما میتواند منجر به افزایش میزان ابتلا به بیماری درماتیت انگشتی شود بلکه تایید کننده نقش محوری رطوبت بستر در ابتلا به بیماریهای پوست انگشتان گاو شیری بویژه درماتیت انگشتی بوده و بر اهمیت نقش مدیریت صحیح در پیشگیری از آنها تاکید می کند.